

son og fængsle ham; men hvorledes vil det da se ud, naar den enkelte Assessor, som ikke kan handle alene, skal kalde de to andre sammen og saa først tage Bestemmelse om, at Anhøvelse skal finde Sted; det vil saa i alt Fald blive en Kjendelse, der er baseret paa en Mængde Forhold, som de tvende hidtil ikke have kjendt, fordi de vedrøre et Bo, med hvis Behandling de ikke have haft Noget at gjøre. Vil man nu tro, at dette sker hurtigere, end naar man ligesvem kan ty til Politiet og sige: Her er en Person, som jeg vil have anholdt. Han anhødes, og bliver stillet for en Undersøgelsesdommer, og der kommer en Kjendelse, hvorved netop efter Lovforslaget Eksteretten er forpligtet til at meddele Undersøgelsesdommeren alle de Oplysninger, som den er i Stand til at meddele. — Det er disse Bemærkninger, som jeg vil anbefale til det høie Things Opmærksomhed. — Der er dog endnu et Punkt, jeg vil berøre. Det ærede Medlem for Sø- og Amts 2den Valgkreds (Alberti) var meget utilfreds med, at der herefter ikke skal findes extraordinære Ekstekommissærer. Hans Udtalelser herom have imidlertid allerede mødt — som det forekommer mig — tilstrækkelig Gjendrivelse af det ærede Medlem for Alborg Amts 2den Valgkreds (Klein). Man maa ikke tro, at det just forholder sig saaledes, at disse Boer, disse Ekstister, der ere foretagne af de extraordinære Ekstekommissærer, altid ere blevne behandlede saa fortrinligt, og at de fuldkommen have stillet den ordinære Ekstisteret i Skygge. Den ærede Rigsdagsgmand appellerede til, at der er mange Kjendelser af saadanne Ekstekommissærer, der ere blevne stadfæstede, og at derimod Kjendelser af Ekstisteretten ere blevne forandrede. Ja; dette har nu en særdeles naturlig Grund; thi, hvor der i et Bo er Ekstekommissærer, gaar det saaledes til, at vistnok mange Tilfælde indtræde, hvor Appel af en Reitsags Forhandling vilde finde Sted, naar det var ved den ordinære Ekstisteret, at Boet behandlede, men hvor den, naar der er Ekstekommissærer, ikke vil finde Sted. Ud den Veie skal man altsaa ikke drage en Parallel, der kan have Noget at betyde. Jeg har adskillige Aar staaet disse Forhold nær haande, som Medlem af Ekstekommissionen

her i Kjøbenhavn og som Justitiarius i Overretten, der netop har Revisionen af disse extraordinære Ekstister, men jeg kan forstikke den ærede Rigsdagsgmand, at der kan findes store Feil begaaede ved Ekstister, der ere foretagne af extraordinære Ekstekommissærer. Derimod er der een Ting vist — og deri kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem for Alborg Amts 2den Valgkreds sagde. — at de gjøre det ikke gratis. — Forslaget om at lade Ekstisterbehandlingen i Handelsboer gaa over til Sø- og Handelsretten er vist saa fornuftigt og ønskeligt, som man vel kan tænke sig. Hvorfor have vi stiftet Sø- og Handelsretten? Det er jo netop for at samle hele den Indsigt, som er fornøden til rettelig at kunne behandle de Sager, hvorom der her er Spørgsmaal, og for at de kunne blive behandlede med den Grundighed og Indsigt, som er fornøden. Denne Ordning vil albrig kunne geraade Hof- og Stadsretten til Forkleinselse; det har jo hidtil været Forhold, som man der i Grunden kun havde en meget overfladisk Indsigt i, og den Kundskab, man havde at tage til, var jo for en stor Del hentet — og maatte hentes — fra de Indlæg, der veksledes mellem Prokuratorerne, som jo mange Gange vare udførlige nok men hvor dog maasse Kundskaben, som kunde hentes derfra, ikke var saa tilstrækkelig, at man kunde have Sikkerhed for en heldig Løsning af Forholdet. Men naar dette er Tilfældet, saa begriber jeg ikke, hvorledes man kan tro Andet, end at det netop vil være fuldkommen i Kreditorernes og Fallentens Interesse, at disse Sager gaa over til Sø- og Handelsretten, hvor netop de Betingelser ville være tilstede, som yde en Garanti for, at Alt vil blive behandlet med den Indsigt, der er fornøden, for at man kan bevæge sig med Frihed; ikke alene ved den rettlige Afgjørelse, men navnlig ved Ordningen af disse mangfoldige Punkter, som under Forhandlingen af et Bo af denne Natur kunne komme frem. Jeg vil imidlertid indrømme, at denne Ordning har en Mangel ved sig, og det er, at det ligger i Tingenes Natur, at man saa ikke mere behøver extraordinære Ekstekommissærer, thi der vil i Sø- og Handelsretten Hayes den Indsigt, den Kundskab, hvis Gavn for en stor